

DESIRE®

Jules Bennetová
Sázka bez vítěze

JULES BENNETTOVÁ

SÁZKA BEZ VÍTĚZE

PŘEKLAD

JANA PEŠKOVÁ

Milá čtenářko,

všechny říjnové příběhy zastihují hrdiny v nepředvídatelné situaci, která pro ně znamená pořádnou výzvu. Ať již sáhnete po povídce Láska bez podmínek, nebo se začtete do příběhů s názvem Sázka bez vítěze, či Zrádné diamanty, v každé z těchto romancí musí hlavní hrdina zásadně přehodnotit svůj dosavadní život. Jednou ho k tomu vedou podivné informace o temné minulosti, jindy zase vážné zranění a do třetice dokonce kriminální čin sexuální společnice...

Jsem si jist, že se s mými příběhy nudit nebudete.

S láskou

Váš Harlequin

Jules Bennetová

SÁZKA BEZ VÍTĚZE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Bet Between Friends

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2023

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2023 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3222-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3223-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3224-4 (PDF)

PROLOG

Mason Clark se zadíval skrze prosklenou stěnu svého střešního bytu na rušné město pod sebou. Tam dole se život nezastavil, auta se dál míhala ulicemi, lidé spěšně pobíhali po chodnících, nepochybně už začali nakupovat na svátky. Svět ostatních se točil dál, jen on zůstal věznem své zatracené hlavy a usilovně se pokoušel vyrovnat se zraněním, které ukončilo jeho úspěšnou kariéru.

Nejen kariéru, ale vlastně celý způsob jeho života. Ten jediný, jaký kdy poznal.

Co teď bude dělat? Co jiného vůbec umí? Téměř dvacet let hrál profesionálně baseball v lize MLB jako hlavní nadhazovač, předtím hrál v nižších ligách a na univerzitě.

Baseball hrál prakticky od čtyř let. Nikdy nepoznal jinou možnost se realizovat než na hřišti.

Někteří říkali, že měl odejít už dávno předtím, než se zranil. Ale kam? Baseball byl součástí jeho identity, byl pro něj vším a nic jiného neznal.

Jeho spoluhráči byli jeho jedinou rodinou. Cestování, kamarádství, radost z výher a zklamání z proher... téměř každý okamžik života byl spojený s nimi a se sportem.

Až do toho jediného zlomku vteřiny na domácím hřišti, kdy se mu celý svět sesypal.

Mason zamrkal a uvědomil si, že už nějakou chvíli zírá na malou kavárnu na rohu ulice. Musí už konečně

se svým životem něco udělat, nebýt jen pasivním pozorovatelem světa kolem.

Už několik měsíců, co ho propustili z nemocnice, byl zalezlý ve svém bytě v Los Angeles, jídlo si nechával donášet, a dokonce i terapeut za ním docházel domů.

Poranění hlavy byla vážná věc, ale den po dni dělal pokroky a pomalu se vracel do dřívější kondice. Brzy to bude zas jako dřív. Nic jiného si ani nepřipouštěl.

Doktoři mu říkali, že měl „štěstí“, ale to by znamenalo, že se stalo něco dobrého. Na tom, že přišel úplně o všechno, však nic dobrého nenacházel. Zpočátku mu přátelé psali a navštěvovali ho, ale měli své vlastní zájmy a akce, které je zaměstnávaly, a tak jejich návštěvy postupně řídly. Nechtěl je obtěžovat svým zoufalstvím ani škemrat o jejich pozornost.

Jediný, s kým zůstal v kontaktu, byl jeho spoluhráč, chytač a blízký přítel Dalton Allen. Ale někdy i jemu nezvedal telefon.

Bzučák z chodby jej vytrhl z pozorování světa za sklem. Ohlédl se přes rameno a vážně zvažoval, že na nečekaného návštěvníka nebude reagovat.

Otočil se zpátky k oknu a přesně to udělal. Dnes neměl náladu na společnost, ostatně jako nikdy. Po chvíli bzučení ustalo. Kdyby jej někdo potřeboval, zavolá mu. Sice to nezvedne, ale minimálně uvidí, kdo volá.

V kapse mu zavibroval mobil. S povzdechem ho vytáhl, a než přijal hovor, podíval se na displej. „Reginalde, přišel někdo za mnou?“

„Dopis, který musíte osobně převzít a potvrdit, že jste ho přijal,“ odpověděl domovník. „Mám poslat kurýra nahoru, nebo chcete raději přijít dolů?“

„Pošlete ho nahoru. Díky.“

Ukončil hovor a přešel přes svůj zaneřádný obývací pokoj chodbou k rozlehlé mramorové hale vedoucí k výtahu. Co to může být za dopis, tak důležitý, že jej musí převzít osobně? Dokumenty o ukončení smlouvy se svým týmem už má přece všechny vyřízené. Nebo

mu něco uniklo? Došlo k tomu už před několika měsíci. Jeho bývalý agent by ho určitě upozornil, kdyby se chystalo něco dalšího.

Jeho život byl v ruinách, nic horšího než to, co právě zažíval, se už stát nemohlo. Možná to bude zpráva, že se po nějakém zesnulém vzdáleném příbuzném stal dědicem trůnu v nějakém malém království. V tuto chvíli by přivítal jakýkoliv pozitivní výhled do budoucna, protože vůbec netušil, co bude dělat dál.

Jakmile se otevřely dveře, kurýr překvapeně vzhlédl a zamrkal. Tohle se mu stávalo často, že ho lidé poznávali. To nebylo nic nového. Ale ten druhý pohled – plný soucitu – ten mu stále ještě lezl na nervy.

„Tady se mi, prosím, podepište, pane Clarku.“

Mason se podepsal, vděčný, že jdou rovnou k věci, bez zdvořilostního balastu. Mladý kurýr mu podal dopis a ustoupil zpět do výtahu. Dveře se zavřely a Mason zůstal opět sám. Tak jak si přál.

Zíral na velkou obálku a znehybněl, když si přečetl zpáteční adresu.

Willowvale Springs.

Nebyl tam už celé roky, vlastně od té doby, co od sud vzal nohy na ramena, když jej vzali do nižší ligy. Netrvalo dlouho a ti důležití nahoře si ho všimli. Od té doby už se zpátky ani neohlédl. Všechny ty hádky s otcem kvůli sportu se nakonec vyplatily. Zvláštní, jak se ten jeho úspěch rychle měnil ve vzdálenou vzpomínku. Jeho zranění jej od něj během okamžiku odstříhlo.

Stále byl v kontaktu s Darcy, svou nejlepší kamarádkou ze školy, ale ta by mu nic tak tajemného neposílala... zvláště když s ní po nehodě přerušil veškerý kontakt.

Ale kdo jiný by to mohl být? Otec mu už zemřel a matku nikdy nepoznal, takže jej s tím místem už nic nespojovalo. O co tu, sakra, jde?

Mason se vrátil do obývacího prostoru, zpátky na místo, kde před chvílí stál. Ten výhled miloval, stejně

jako svůj život v tomto městě. Ten rychle pulzující svět mu vyhovoval; mohl se tu snadno ztratit v davu, schovat se tady nahoře, kde nikdo neuvidí, jak je zlomený. Byl už jen prázdnou skořápkou muže, kterým býval, zbavený všeho, co naplňovalo jeho život.

Roztrhl obálku a vytáhl dokument. Hlavičku advokátní kanceláře nepoznával. Rychle přelétl očima text ve snaze vstřebat všechny informace najednou. Ve chvíli, kdy jeho oči spočinuly na slovech „majitel Carsonovy farmy a statku“ musel se vrátit na začátek a začít číst znovu.

Proboha, on snad zdědil farmu?

Nejen tak ledajakou farmu, ale tu, na níž v dospívání celé roky pracoval. Tu, která patřila Henrymu „Hankovi“ Carsonovi. Ten muž byl pro Masona od třinácti do osmnácti let pevnou oporou i zdrojem příjmu. Ta farma mu poskytovala útočiště ve chvílích, kdy to nejvíce potřeboval, a zajišťovala mu peníze na lekce baseballu, kempy a nové rukavice. Právě tam získal pracovní morálku, která jej pak provázela po celou jeho kariéru.

Ano, Hank byl jeho jistotou a útočištěm, ale proč by odkazoval svůj majetek právě jemu?

Do mysli se mu vkradl záchvěv lítosti, který přehlušil prvotní šok z dokumentů. Hank očividně zemřel a on o tom neměl sebemenší tušení.

Znovu se zadíval z okna, zatímco nad městem, které posledních pár let, konkrétně osm, nazýval svým domovem, se začaly kupit šedé mraky. Další rána jeho bývalému životu o níž netušil, jestli ji chce přijmout: stal se hrdým majitelem farmy ve Wyomingu.

Vypadalo to, že ten směr, který tak zoufale hledal, se přece jen nečekaně objevil.

PRVNÍ KAPITOLA

O týden později.

„Čekala jsem, kdy se tu objevíš.“

Mason odtrhl pozornost od zchátralého domu, na nějž už dobrých třicet minut zíral. Právě vystoupil ze svého SUV do chumelenice venku, chystal se vejít dovnitř a prohlédnout si starou farmu, když se za ním ozval známý hlas. Byl tak ponořený do vzpomínek, že ani neslyšel, když za ním zastavilo auto.

„Párkrát denně tudy projíždím a čekám, až tu uvidím stát nějaký luxusní bourák, protože ty bys do něčeho jiného nesedl.“

Darcy Stephensová stála u svého otřískaného pick-upu, ruce zastrčené do dlouhého péřového kabátu, zatímco kolem ní vířily ve větru sněhové vločky. Na hlavě měla bílou pletenou čepici a na nose roztomilé brýle s obroučkami ze želvoviny, vypadala mladší než na svých dvaatřicet let a téměř nevinně.

A sexy. To slovo mu problesklo myslí, trochu ho rozladilo, že i po tolika letech na něj stále tak silně působí. Myslel si, že čas a vzdálenost ty jeho skryté city k nejlepší kamarádce spolehlivě vymažou. Očividně ne, což bylo naprosto absurdní.

Nikdy spolu nic neměli, hranici přátelství nikdy nepřekročili ani o píd. Riziko bylo příliš velké, než aby to zkusil. Během bouřlivého dospívání a pak v průběhu

hektické kariéry ji vždycky měl přesně tam, kde ji potřeboval: jako věrnou kamarádku.

Teď když byla nablízku, zatoužil aspoň po nějakém fyzickém kontaktu. Přešel přes zasněžený dvůr a rozpřáhl ruce. Darcy se k němu rozběhla, skočila mu do náruče a její pevné objetí jej vrátilo o roky nazpět do chvíle, kdy odjížděl hrát profesionálně v nižší lize a ona mu říkala, že ho nikam nepustí.

Zasáhla jej nová vlna vzpomínek a ozvěny šťastných chvil rozechřály i ty nechlazenější kouty jeho duše. Možná to zas nebyl tak špatný nápad se sem vrátil, i když jej sem přiměla přijet jen Hankova závěť. Kdysi dávno se nemohl dočkat, až z tohoto města vypadne a unikne tak otcovým vzteklym výpadům a posměškům. Willowvale pro něj vždycky bylo temné místo v paměti s jediným světlým bodem – Darcy.

A i teď pro něj byla ztělesněním toho nejlepšího, co v tomto městě kdy bylo. Vždy byla sluncem jeho života a pevnou oporou, kdykoliv ji potřeboval. A on ji během posledních pár pekelných měsíců od sebe zcela odstříhl. A to si opravdu nezasloužila, vzhledem k tomu že jej odjakživa podporovala a dodávala mu sílu jít za svým snem.

Stála za ním v dobách, kdy nikoho jiného neměl.

„Promiň, Darcy.“

Její paže se kolem něj sevřely ještě pevněji. „Teď to nech být. Jsem ráda, že jsi tady.“

Tíha viny, kterou v sobě nesl, poněkud opadla. Darcy jej samozřejmě chtěla dál utěšovat a bezpodmínečně jej milovat. Nestála o jeho omluvu, to on se potřeboval omluvit. Zasloužila si od lidí kolem sebe jen to nejlepší.

Ale k tomu všemu se jistě dostanou později. Právě teď musí vymyslet, co udělá s touhle starou farmou, která mu tak nečekaně spadla do klína. Farmou, která kdysi prosperovala a teď vypadala jak kulisa z nějakého horroru.

„Vypadá to tu jak po apokalypse. A je tu příšerná zima.“

Darcy se zasmála a její smích mu zavibroval v hrudi. „Jo, pěkně se to tu rozpadá. A ve Wyomingu máme zimu každý rok. Vítej doma.“

Když se od něj odtáhla, položila mu ruce na ramena a vzhledla k němu svýma velkýma očima, orámovanýma tmavými obroučkami brýlí. „Jak dlouho už tu zíráš na tu ruinu a přemýšlíš o tom, že odsud zase rychle utečeš?“

„Od chvíle, co jsem sem dorazil.“ Mason ji pustil, povzdechl si a otočil se zpátky k polorozpadlému jednopatrovému domu. „Co se tu, proboha, stalo? Hank přece neumřel tak dávno, ne?“

„Před pár měsíci.“ Darcy si stoupla vedle něj a zadívala se na smutný výjev před nimi. „Ale když zemřela Edith, ztratil o všechno zájem. Tolik se milovali, její nemoc zasáhla každý aspekt jeho života. Podobně vypadají i jeho ostatní pozemky. Bez ní přišel o smysl života.“

Mason nemohl uvěřit, že by tento drsný a laskavý obr, který kdysi všechno držel pevně v rukou, nechal svůj domov takhle zpusťnout. Ale především nechápal celý ten koncept lásky. Mezi jeho rodiči rozhodně žádné hluboké city nebyly, jinak by je matka neopustila ještě předtím, než Mason začal chodit do školy. Otec, ten miloval jen sám sebe, takže ani pro syna už v jeho srdci místo nezbylo.

Ne, Mason opravdu nedokázal pochopit, co může ztráta milované osoby s člověkem udělat. Nedovedl si představit, že by s odchodem partnera odešla i část jeho samotného. Nikdy nikoho nemiloval tak, aby měl pocit, že bez něj nemůže žít. Jediné, co jej naplňovalo štěstím byl baseball. Takže až příliš dobře znal ten pocit, že už není pro co žít a kvůli čemu každé ráno vstávat. Ta chmurná osamělá prázdnota v hlavě dokáže být pěkně děsivá.

„Takže co máš v plánu?“

„Dnes nebo vůbec?“

„To i to.“

Mason si upravil sluneční brýle, když zpoza mraků vykouklo polední slunce a rozzářilo dokonale bílý sních. Obvykle míval vše podrobně promyšlené dopředu, ale v tuto chvíli nebyl schopen dojít k nějakému smysluplnému řešení. Ve skutečnosti o tom, co bude dělat, až sem přijede, vůbec nepřemýšlel.

Nikdy ho nenapadlo, že se někdy vrátí na tuto farmu a uvidí jen trosky toho, čím kdysi bývala. Zoufale neutešený stav kdysi prosperujícího statku jej bolestně zasáhl, protože mu příliš připomínal jeho vlastní situaci.

Ta podobnost mezi stavem farmy a jeho životem se jen těžko dala přehlédnout. Nedokáže vdechnout život rozpadlé farmě, když jen stěží drží naživu sám sebe.

„Asi bych se raději předtím naobědval, nejlépe někde, kde bude teplo,“ řekl nakonec. „Ráno jsem vyjžděl hodně brzy.“

Darcy na něj překvapeně pohlédla. „Ty jsi nepřiletěl?“

Mason zamítavě zavrtěl hlavou. „Vyrazil jsem před třemi dny a jel celou cestu autem.“

Darcy se ušklíbla. „Víš snad přece, jakou mám práci, ne? Mohla jsem tě vyzvednout a byl bys za pár hodin tady.“

Jo, Mason dobře věděl, jak úspěšnou a schopnou ženou se jeho Darcy stala. V sedmnácti získala pilotní licenci, postupně se ve svém oboru vypracovala a teď provozuje soukromou leteckou společnost. Hluboce obdivoval jejího podnikavého ducha. Vybavil si, jak byli její rodiče rozladěni její touhou létat. Podobali se jeho otci. Stejně jako on považovali „zábavný koníček“ svého potomka za ztrátu času a plýtvání penězi. A tak se jim Darcy rozhodla dokázat, že se mýlí. Každý musel obdivovat tu vytrvalost a cílevědomost, které ji dovedly k úspěchu.

Věděl moc dobře, že by stačilo napsat zprávu a přijela by pro něj do Los Angeles a odvezla ho sem. Ale on nechtěl, aby měla pocit, že jí teď bude viset na krku.

„Potřeboval jsem čas si to všechno promyslet a zpracovat,“ vysvětlil jí a opřel se zády o SUV. „Neplánuju tady zůstat, ale co mám, sakra, dělat s touhle ruinou?“

Darcy pokrčila rameny. „S tím ti neporadím, ale můžu tě vzít do nového podniku ve městě. Mají tam nejlepší pivo a křidélka.“

Kdyby to bylo v jiné době, znělo by to skvěle jako oslava začínající nové kapitoly jeho života. Jenže to nebylo tak jednoduché, ještě neměl sám sebe zcela pod kontrolou.

„Beru prášky, na které nemůžu pít alkohol,“ poklepal se po hlavě. „Jsem stále ještě troska.“

Darcy jej rychle popadla za ruku a stiskla mu ji. „Takhle o mém nejlepší kamarádovi nemluv! Dáme si křidélka s limonádou, s tím nemám problém.“

Zíral na ni a čekal, jestli uvidí, že jej lituje, nebo nějakou podobně nežádoucí reakci. Nic. Jen laskavost a přátelské přijetí, které mu Darcy odnepaměti poskytovala. Probouzela v něm obdiv a důvěru. Zatraceně, nechtěl se dojímat, že je zpátky doma, ale s Darcy nic jiného než hřejivou úlevu cítit nedokázal.

„Budu řídit,“ řekl.

Darcy nakrčila obočí. „Vždyť ani nevíš, kde to je?“

„Vsaď se, že to najdu během deseti minut,“ vyzval ji. „V tomhle městě se nedá zabloudit.“

„Deset minut? Fajn. A co mi dáš, když prohraješ?“

Mason se odlepil od auta, vzal ji kolem ramen a dovedl k předním dveřím.

„Nepohraju, ale musím ti něco nabídnout. Co chceš?“

„Mohu si výhru nechat do rezervy a použít ji, až budu potřebovat?“

Mason s rukou na klíce znehybněl. „To mě trochu

zneklidňuje, ale dobrá, věřím ti, že to nezneužiješ. Jsme domluveni.“

Mason jí pomohl dovnitř, a když obcházel auto, neubránil se úsměvu. Ty jejich hloupé sázky, jako za starých časů. Možná právě to teď potřeboval, aby mohl přejít do další fáze svého života... ať už to bude cokoliv.

Darcy nemohla uvěřit tomu, že se sem vrátil. Po pravdě řečeno to vůbec nečekala. Myslela si, že pošle svého asistenta nebo zavolá nějakému realitnímu makléři, ať se o farmu postará. Mason Clark nebyl ve Willowvale od chvíle, kdy jej přijali do okresní ligy, a on pochopil, že se jeho sen proměňuje v realitu. Jistěže ho během těch let navštěvovala a byla i na několika jeho zápasech. Přestože si šli oba za svou kariérou, v osobním životě si zůstali stále blízcí.

Začala chodit s Tannerem, ale nedávno mu řekla, že to mezi nimi nikam nevede. Tanner to zatím moc nepobral, stále doufal, že se k němu vrátí. Přátelé a milenci přicházeli a odcházeli, cesta s nimi nikdy nebyl běh na dlouhou trať. Byla ráda, že se Mason vrátil, i když jen z donucení a nakrátko.

Když odešel, aby si splnil svůj sen hrát ve Velké lize, cítila se nějaký čas jako ztracená, ale zlobit se na něj kvůli tomu, že odjel, nedokázala. Jak by mohla? Konečně dostal šanci něco dokázat a vyniknout a ona mu to ze srdce přála.

Mason už nebyl ten samý muž, jako když odjížděl. Byl teď sebejistý, skoro až příliš, pomyslela si s úsměvem. Už toto malé město dávno přerostl a nic jiného od něj ani neočekávala.

Působil tu tak trochu nepatřičně... anebo to bylo jen jeho nablýskané SUV a dominantní postoj?

Jakmile Mason uviděl ceduli restaurace, rychle zaparkoval na přilehlém parkovišti. Vystoupili a došli k restauraci, kde jí podržel dveře a vybídl ji, ať vejde jako první. Darcy jej poplácala po zarostlé tváři, když procházela kolem něj.

„Třináct minut.“

Zamumlal nesouhlasně cosi o tom, že hospoda je v zapadlé uličce a nechtěl použít navigaci, ale Darcy se jen zasmála a vešla dovnitř. Je pravda, že restaurace *Getaway* byla trochu stranou. Samozřejmě že ve středu města byla jen jedna hlavní ulice, ale on se snažil najít hospodu bez použití technologie. Když se mu to nepodařilo, svěřil se do rukou sofistikovanému systému auta, které pravděpodobně stálo víc, než Darcy vydělala za celý rok.

Takže si svou výhru vychutná dvakrát, napřed teď a pak až uplatní svou odloženou odměnu. Líbilo se jí, jak snadno navázal na staré zvyky, jako kdyby odešel teprve včera. Bohužel uplynulo příliš času i se mnohé přihodilo, než aby to mohlo být stejné jako dřív.

Ačkoliv mu Darcy toužila vniknout do hlavy a zjistit, co se děje, věděla, že se musí držet zpátky. Po nehodě jí přestal odpovídat i na esemesky. Ten tvrdohlavec si zřejmě myslel, že když před vším a před všemi uteče, tak jeho problémy zmizí. Očividně toužil zalézt do díry a celý svět kolem vymazat. Ale pokud si myslel, že mu to dovolí, šeredně se plete. Kdyby se nevrátil kvůli dědictví, byla připravena vtrhnout mu do bytu v L.A. a dožadovat se jeho pozornosti. Rozhodně mu nedovolí, aby si tím vším procházel sám... i když právě to si přál.

Nenechá jej samotného, stejně jako ho nenechala tehdy, když jej opustila jeho první dívka kvůli hlavnímu útočníkovi z jejich školního fotbalového týmu. V dobrém i zlém tu vždycky byli jeden pro druhého. On by pro ni udělal to samé. Byli tým v každé situaci, sice malý, ale o to sebranější. Bez ohledu na to, co se právě odehrávalo v jeho hlavě, a nemyslela tím jen zranění, mu musí ukázat, že v tomhle se nic nezměnilo a že mu pořád kryje záda, ať se stane cokoliv.

Darcy ještě stále měla v paměti ten srdcervoucí zápas v živém přenosu v televizi, kdy nešťastný odpal